

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5252/2539

พนักงานอัยการประจำศาลแขวงสุราษฎร์ธานีโจทก์ นาย ประพันธ์ พวงคำจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 19, ป.วิ.อ. มาตรา 158, พ.ร.บ.ทางหลวง พ.ศ. 2535 มาตรา 4, พ.ร.บ.ทางหลวง พ.ศ. 2535 มาตรา 6, พ.ร.บ.ทางหลวง พ.ศ. 2535 มาตรา 61, พ.ร.บ.ทางหลวง พ.ศ. 2535 มาตรา 73, พ.ร.บ.ทางหลวง พ.ศ. 2535 มาตรา 75, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 152, ป.อ. มาตรา 91, พ.ร.บ.ทางหลวง พ.ศ. 2535 มาตรา 63, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 5, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.อ. มาตรา 56

## ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องด้วยวาจาซึ่งตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงพ.ศ.2499มาตรา19ให้ศาลบันทึกใจความแห่งฟ้องไว้เป็นหลักฐานหาจำต้องบันทึกไว้โดยละเอียดไม่และก่อนศาลบันทึกฟ้องดังกล่าวศาลอาจจะสอบถามโจทก์เกี่ยวกับข้อเท็จจริงต่างๆที่จำเลยกระทำความผิดได้แต่ก็จะบันทึกไว้เฉพาะข้อความสำคัญส่วนบันทึกการฟ้องด้วยวาจาของโจทก์ก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งของฟ้องด้วยวาจาของโจทก์เท่านั้นเมื่อพิจารณาใจความที่ศาลบันทึกการฟ้องด้วยวาจาของโจทก์ประกอบกับบันทึกการฟ้องด้วยวาจาที่โจทก์ส่งต่อศาลที่เกี่ยวกับข้อหาความผิดตามพระราชบัญญัติทางหลวงพ.ศ.2535แล้วได้ความว่าเมื่อวันที่22ธันวาคม2537เวลากลางวันจำเลยขับรถบรรทุกลากจูงและรถพ่วงบรรทุกหินคลุกมีน้ำหนักยานพาหนะหรือน้ำหนักบรรทุกเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดอันเป็นการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามประกาศผู้อำนวยการทางหลวงพิเศษเรื่องห้ามใช้ยานพาหนะโดยที่พยานพาหนะนั้นมีน้ำหนักบรรทุกหรือน้ำหนักลงเพลากินกว่าที่ได้กำหนดเดินบนทางหลวงลงวันที่1กันยายน2535ซึ่งเป็นการระบุข้อเท็จจริงที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิดแล้วกล่าวคือจำเลยขับรถบรรทุกมีน้ำหนักเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดบนทางหลวงอันเป็นความผิดทั้งได้ระบุสถานที่ที่เกี่ยวข้องพอสมควรที่จำเลยจะเข้าใจข้อหาได้และจำเลยก็ให้การรับสารภาพตามฟ้องแสดงว่าจำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีหาจำต้องระบุข้อเท็จจริงว่าเป็นทางหลวงสายใดไม่คำฟ้องในข้อหานี้ของโจทก์จึงชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา158(5)แล้ว โจทก์อุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้นขอให้ไม่รอการลงโทษแก่จำเลยแต่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโดยยังมีได้วินิจฉัยปัญหานี้ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยปัญหานี้ไปเสียทีเดียวโดยไม่ต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์วินิจฉัย

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2537 เวลากลางวันจำเลยขับรถบรรทุกชนิดลากจูงและรถพ่วงซึ่งตัวรถลากจูงเป็นรถบรรทุกสิบล้อมีน้ำหนักยานพาหนะรวมน้ำหนักบรรทุกไม่เกิน 21,000 กิโลกรัม ส่วนรถพ่วงชนิดเพลาดียว ใช้ยางคู่มีน้ำหนักลงเพลาลงไม่เกิน 18,200 กิโลกรัม รวมน้ำหนักบรรทุกของรถลากจูงและรถพ่วงไม่เกิน 39,200 กิโลกรัม โดยไม่ติดแผ่นป้ายทะเบียนแล้วนำมาใช้ ในทางเดินรถ และบรรทุกหินคลุกมีน้ำหนักบรรทุกและน้ำหนักยานพาหนะรวม 64,430 กิโลกรัม เกินกว่ากำหนดไป 25,230 กิโลกรัม อันเป็นการฝ่าฝืน ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและประกาศ ผู้อำนวยการทางหลวงพิเศษ เรื่องห้ามใช้ยานพาหนะโดยที่ยานพาหนะนั้นมีน้ำหนักบรรทุกหรือน้ำหนักลงเพลากินกว่าที่ได้กำหนดเดินบนทางหลวง ลงวันที่ 1 กันยายน2535 เหตุเกิดที่ตำบลไทร

โสกรา อำเภอยะรังจังหวัดสุราษฎร์ธานีขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติทางหลวง พ.ศ. 2535 มาตรา 4, 6, 61, 73, 75 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 7, 152 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำเลยให้การรับสารภาพศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติทางหลวง พ.ศ. 2535 มาตรา 63, 73 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 152 ฐานขับรถบรรทุกน้ำหนักเกินจำคุก 3 เดือนและปรับ 6,000 บาท ฐานขับรถบรรทุกไม่ติดแผ่นป้ายทะเบียนปรับ 1,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพลดโทษกึ่งหนึ่ง เฉพาะฐานขับรถบรรทุกไม่ติดแผ่นป้ายทะเบียนตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 78 คงปรับ 500 บาท รวมเป็นจำคุก 3 เดือน และปรับ 6,500 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 5 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 โจทก์อุทธรณ์ขอให้ไม่รอการลงโทษ โดยอ้างการพิเศษประจำเขต 8 ซึ่งได้รับมอบหมายจากอัยการสูงสุดรับรองให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์ในข้อหาตามพระราชบัญญัติทางหลวง พ.ศ. 2535 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อหาความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 152 เป็นอันยุติแล้วคงมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยเฉพาะข้อหาความผิดตามพระราชบัญญัติทางหลวง พ.ศ. 2535 มาตรา 61, 73 ตามฎีกาของโจทก์ว่าคำฟ้องของโจทก์ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) หรือไม่ พิเคราะห์แล้ว คดีนี้โจทก์ฟ้องด้วยวาจาซึ่งตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 19 ให้ศาลบันทึกใจความแห่งฟ้องไว้เป็นหลักฐานหาจำต้องบันทึกไว้โดยละเอียดหรือไม่ และก่อนศาลบันทึกฟ้องดังกล่าวศาลอาจจะสอบถามโจทก์เกี่ยวกับข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่จำเลยกระทำความผิดได้ แต่ก็บันทึกไว้เฉพาะข้อความสำคัญ ส่วนบันทึกการฟ้องด้วยวาจาของโจทก์ก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งของฟ้องด้วยวาจาของโจทก์เท่านั้น เมื่อพิจารณาใจความที่ศาลบันทึกการฟ้องด้วยวาจาของโจทก์ประกอบกับบันทึกการฟ้องด้วยวาจาที่โจทก์ส่งต่อศาลที่เกี่ยวกับข้อหาความผิดตามพระราชบัญญัติทางหลวง พ.ศ. 2535 แล้ว ได้ความว่า เมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2537 เวลากลางวัน จำเลยขับรถบรรทุกลากจูงและรถพ่วงบรรทุกหินคลุกมีน้ำหนักยานพาหนะหรือน้ำหนักบรรทุกเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดอันเป็นการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติ ตามประกาศผู้อำนวยการทางหลวงพิเศษ เรื่องห้ามใช้ยานพาหนะโดยที่ยานพาหนะนั้นมีน้ำหนักบรรทุกหรือน้ำหนักลงเพลาเกินกว่าที่ได้กำหนดเดินบนทางหลวง ลงวันที่ 1 กันยายน 2535 ซึ่งเป็นการระบุข้อเท็จจริงที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิดแล้ว กล่าวคือ จำเลยขับรถบรรทุกมีน้ำหนักเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดบนทางหลวงอันเป็นความผิด ทั้งได้ระบุสถานที่ที่เกี่ยวข้องพอสมควรที่จำเลยจะเข้าใจข้อหาได้ และจำเลยก็ให้การรับสารภาพตามฟ้องแสดงว่าจำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี หากจำต้องระบุข้อเท็จจริงว่าเป็นทางหลวงสายใดดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 วินิจฉัยไม่ คำฟ้องในข้อหานี้ของโจทก์จึงชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 158 (5) เมื่อคำฟ้องข้อหานี้ของโจทก์ชอบด้วยกฎหมายจำเลยย่อมมีความผิดในข้อหานี้ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น แต่โจทก์ได้อุทธรณ์ขอให้ไม่รอการลงโทษแก่จำเลย ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค 3 ยังมีได้วินิจฉัยปัญหานี้ ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยปัญหานี้ไปเสียทีเดียว โดยไม่ต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์ภาค 3 วินิจฉัยอีกครั้งหนึ่ง พิเคราะห์แล้ว คดีมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า มีเหตุสมควรรอการลงโทษให้แก่จำเลยหรือไม่และเห็นว่าที่ศาลชั้นต้นรอการลงโทษให้จำเลยเป็นการใช้ดุลพินิจที่เหมาะสมแล้วแต่เห็นสมควรให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 1 ปี และเพื่อเป็นการป้องปรามมิให้จำเลยไปกระทำความผิดใน

ลักษณะทำนองเดียวกันนี้อีก จึงเห็นสมควรให้คุ้มครองความประพฤติจำเลยไว้ด้วยพิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติทางหลวงพ.ศ.2535 มาตรา 61, 73 จำคุก 3 เดือน และปรับ 6,000 บาทรอการลงโทษจำคุกไว้มีกำหนด 1 ปี และให้คุ้มครองความประพฤติของจำเลยโดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 3 เดือนต่อครั้ง ตลอดระยะเวลาที่รอการลงโทษ และให้จำเลยละเว้นการประพฤติอันใดที่อาจนำไปสู่การกระทำผิดเช่นเดียวกันนี้อีกตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 วรรคหนึ่งและวรรคสอง หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3

## องค์คณะ

---

สมบัติ เดียววิเศษเรศ · สุนพ กীরติยุดิ · เสริม บุญทรงสันติกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5252/2539>